

PERSONALITATEA HISTRIONICĂ

Caracteristici:

- caută să atragă atenția celorlalți, nu agreează situațiile în care nu este obiectul atenției generale. Caută stăruitor afecțiunea propriului anturaj;
- dramatizează exprimarea propriilor emoții, care sunt foarte schimbătoare;
- stilul discursului său este mai degrabă emoțional, căci evocă impresii și este lipsit de precizie și detaliu;
- are tendința de a idealiza sau, dimpotrivă, de a deprecia excesiv persoanele din anturajul său.

Cum să ne purtăm cu personalitățile histrionice:

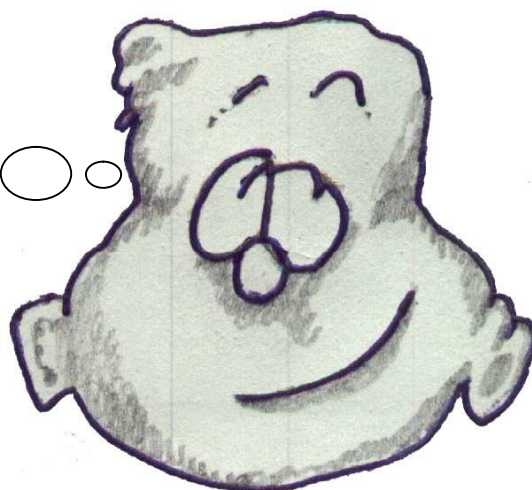
Recomandabil:

- să ne așteptăm la tot felul de exagerări și dramatizări (să încercăm să acceptăm că histrionismul este ceva obișnuit, ca și miopia sau calviția);
- să le lăsăm din când în când să se manifeste, dar stabilind unele limite (respingerea duce la o înrăutățire a comportamentului lor);
- să le arătăm interes ori de câte ori are un comportament „normal“;
- să ne pregătim să treceți de la statutul unui erou la cel al unui infam și invers.

Nerecomandabil:

- să ne amuzăm pe seama ei;
- să ne lăsăm impresionați de tentativele de seducție care sunt adesea factice;
- să ne lăsăm prea tare înduioșați.

- Într-un grup, dacă nu îmi acordă toată lumea atenție, de îndată încep să nu mă mai simt în largul meu!
- Oare de ce câteodată mi se reproșează că „joc teatru“?

*Spunem, de obicei despre personalitățile histrionice că „**vor tot timpul să iasă ele mai în față**“, „**să fie mai cu moț decât alții**“, „**joacă teatru**“, „dacă o dată nu-l bagi în seamă sau nu-l ajuți cu ceva, face pe supăratul“.
Ei se consideră „**șmecheri**“, „**băieți buni, de valoare**“, care știu de toate, au făcut de toate, au fost peste tot, ei sunt „**miezul**“.*